

İLHAMİ ALGÖR
Kalfa ile Kırılıça

İLHAMİ ALGÖR 1955'te İstanbul Suriçi'nde doğdu. Yazarın diğer kitapları: *Çanak kale Yalı Hanı ve Han Sakinleri* (Everest Yayınları, 2007), *Karabakal Ötüyor* (Everest Yayınları, 2008), *Ma Sekerdo Kardeş?* (Doğan Kitap, 2010), *Fakat Müzeyyen Bu Derin Bir Tutku* (İletişim Yayınları, 2015), *Albayım Beni Nezahat ile Evlendir* (İletişim Yayınları, 2015), *İkircikli Biricik* (İletişim Yayınları, 2015).

Merkez Kitapçılık, 2005 (1 baskı)
Helikopter Yayınları, 2008 (1 baskı)

İletişim Yayınları 1856 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 265

ISBN-13: 978-975-05-1160-8

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

2. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Müge Karahan

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

SAYFA TASARIMI Suat Aysu

DÜZELTİ Melis Ofilas

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

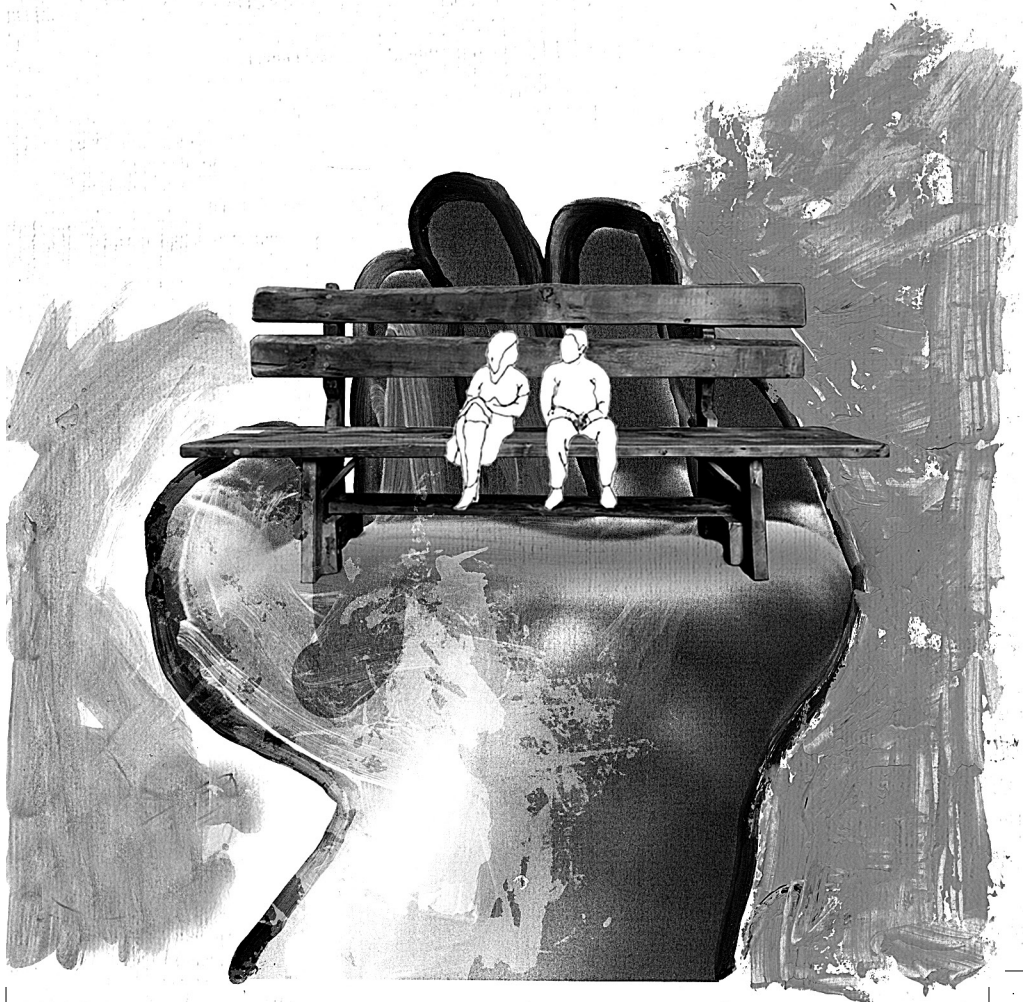
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

İLHAMİ ALGÖR
Kalfa ile Kırılıça
Desenler: Seda Mit

A. Hermes Bey, nam-ı diğer arşılı Deli Abbas, bir ögle vakti Teşvikiye Camii avlusuna girer. Mevsim bahardır. Gökyüzünde rüzgârla seyreden bulutlar vardır. *Doğuştan Karagözlüklüler* aşireti, bir üyelerini imamın kayığına bindirmiş uçurlamaktadırlar. Kayığın burnunda allı güllü bir yemeni ışıdamaktadır. Yemenili sanduka, dalgalı erkek omuzlarda yeşil bir kamyonet kasasına akar.

A. Hermes Bey, birkaç adım yürür, vaktiyle buralarda tüfenk atıp su testisi vurmuş bir padişahın adına dikili nişantaşı önünde durur. Cebinden boş bir kâğıt parçası çıkarır. Okur sandukaya hitaben:

Gelirsen benim evime ey sevgilim bir lamba getir bana.

Ve küçücük bir pencere.

Seyredeyim oradan kalabalığını mutlu sokağın.

Başka da bir şey demez. Gider, avlunun bir köşesinde, ağaç altı bir banka oturur. Kuşlar “Hoş geldin Abbas,” derler. Kuyruğu dik bir kedi, teşhirle kuyruk altını gezdirmektedir.

Ceplerini karıştırır A. Hermes Bey. Su böreği kasa fişi, günleri yaprak yaprak geçen duvar takviminden bir yaprak:

“*Tam* ay tutulması, Hz. Fatih donanmasının İstanbul önlerine gelişi.”

Yaprağın arka yüzünde günün yemek listesi, o gün doğan çocuklara verilecek adlar, Hz. Muhammed (sas) devrinden bir anekdot vardır:

“...Hz. İkrime Bin Ebu Cehil, müslüman oldu. ‘Ya Resûlullah! Ben bu kadar fenalık yapmışken yine de beni affettiniz. Bundan sonra Ehl-i İslâm’a yaptığım düşmanlığın iki mislini kâfirlere yapayım,’ dedi.”

Gölgelenir avlu. A. Hermes Bey gökyüzüne bakar. Geniş kalçalı bir bulut, güneşi perdelemektedir. “Ana tanrıçanın kalçaları,” der kendi kendine, “anaların anasından manidar bir işaret.”

Neden olmasındır? Bir zamanlar, izzet ikram ile kabul görmüş bu kalçalar, şimdi dış kapının mandalı mı olmuştur? Mağrur gagalı kartallarıyla sağa sola zart zurt eden Romalılar bile, can havliyle koşup Büyükana’ya gelmemişler midir? Bilmem kaç sıra kürekli kadırgalardan dökülen devlet ricali, Bergama-Ballıhisar yollarına düşüp Büyükana’nın karataş-ı önünde secde ile, “Medet ya Magna Mater; gel de beni, ailemi ve mülkümü Annibal ifritinin şerrinden koru” diye yalvar yakar olmamışlar mıdır? O karataşın, o siyahi hacerin, kurban kamı ile kararımış, tapınanların da reddedenlerin de öpüşleriyle çukurlaşmış bir eşi hâlâ orada, kabe-i muazzamada yerli yerinde durmakta değil midir? Hz. Ömer (ra) Hacer-ül Esved taşına yönelerek:

“Ey taş! Biliyorum ki siyah bir taşsın. Ne faydan var ne de zararın. Eğer Resulûllah (sas)’ın seni öptüğünü görmesem vallahi seni öpmezdim” dememiş midir?

Neyse ki mevsim bahardır. Rüzgâr vardır. Çok sürmez, gökteki manidar işaret ve A. Hermes Bey'in, beşerin nisyan ile malüllüğüne dair tefekkürü, "Unutmanın ve hatırlamanın insanoğluna faydası nedir? Ya da nedir, mesele nedir?" sorularını bırakarak dağılır. O esnada, yani zihnen birtakım sorular ile meşgul iken, uzaktaki bir bankta, oturduğu yerden kırmızılık yayan kadını görür:

Kısa kollu, krem rengi bir bluz, ayak bileklerine inen, dökümlü hafif kumaştan cayır cayır kırmızı bir etek, platin sarısı harap saçlar, altında orcinal Türkçe renkler. Balık etini aşmış gitmiş geniş kalçalı bir 'abla', elinde duvar aynası, cami avlusunda ruj tazelemektedir! Bu boy bir ayna ile bu kıvamda bir kırmızıya bürünmek!? Acaba gerçek nedir, hakikat ne? Biri nerede başlar, öbürü nerede biter? Şimdi kalkıp yanına gitse, "Hanımefendi," dese...

– Hanımefendi, gayr-i iradi oluşan bir his nedeniyle yanırsa gelmek istedim ve bu isteğe karşı koyamadım. Fakat ne bir sualim ne de söyleyecek bir sözüm var. İyi günler dilerim. Hoşça kalınız.

– Oh! Ne beis!? Lütfen oturunuz. İster konuşunuz ister susunuz.

– O halde izninizle kendimi takdim edeyim. Bendeniz, boş gezenin baş kalfası, A. Hermes kulunuz kiralıçam.

– Memnun oldum kalfa efendi. Şuradaki size benzeyen bey kimdir?

– İkizim kiralıçam.

– Neden yanımıza gelmiyor?

– Ruhen bizimle kiralıçam.

– Kucağındaki şey nedir?

– Bir hikaya kiralıçam. Filiboğlu İskender Bey'in Hind ormanında yaşadığı maceralar ve his dünyası üzerine.

– Güzel mi?

– “Üfür üfür ipe diz” tekniğı ile yazılmış serbest bir eser kıralıçam.

– Reca etsem kalfa. O güzel sesinizle.

– Sıkılırsınız kıralıçam.

– Birkaç sayfa canım.

– Günah benden gitti kıralıçam.

– İçimi kıydınız kalfa.

Rivayete göre kıralıçam, Filiboğlu İskender Bey’in kalben bağı olduğu *Öküzkafa* adında meşhur bir atı vardı. Bey, tepesinde balıkçıl kuşu telekleri salınan Korint işi miğferi, göğüs zırhı, dizlikleri, tozlukları ve yer cücesi bodik boyu ile çıkıp atın sırtına oturduğunda adeta devleşirdi. At da bu hadiseden payını alır, bazen bulutlar arasından sıyrılıp inen bir ışık ikisini de aydınlatır, yeryüzüne inmiş birer yıldız gibi parlattır. O parıltıyla birlikte, kaşar ruhlu paralı askerler ve Makedon erleri, kılları tiken tiken, büyülenmiş bir halde, Bey’in iki dudağı arasından çıkacak sözü beklerlerdi. Borular ve subay komutları durulup sessizlik ortalığı kapladığında Bey, gerili bir yayı bırakır gibi dudaklarını aralardı:

“Erkekler, gidiyoruz.”

Erkektiler. Giderlerdi.

– Ah kalfa efendi!

– Kıralıçam?

– Devam edin lütfen.

Makedon elinden kalkıp “*orayı da alalım burayı da alalım*” diyerek Hindeli’ne varan Bey, aradığı her ne ise bulamadı. Derin bir yeise gömülüp “*Heyhat,*” dedi görmek isteyip de göremediğı okyanusa bakarak, “*meğer ki mutluluk varılan yerde değil yolda imiş.*” Mahmuzladı atını, “*Deh,*” dedi, “*haydi Öküzkafa! Kozmopoliz aşkına.*”